

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:16	17:16	17:50
16:02	17:15	17:54
16:07	17:15	17:49
בני ברק		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כח ההרגל

האם ההרגל הוא דבר טוב לנשמה או שהוא בעכרנינו?

כיבוד הורים

דבר יום ביומו, עדים אנו להבטחות פרסומיות להצלחה מסחררת, אם רק נפעיל את העוצמות הטמונות בנו, אם רק נפעל בביטחון עצמי משופר, אם רק נשכיל לקחת את עצמנו לידיים. זה כמובן עשוי להיות נכון, אולם השאלה היא איך. מניין לנו לקחת את הכוחות להפעיל את העוצמות שיש בנפשנו? איך נוכל להוציא מן הכח אל הפועל את הכשרונות שיש לנו? כיצד נוכל להתקדם בעזרת הכוחות שבורא עולם נתן לנו?

העניין הוא שיש סוד כזה, והוא אפילו מצוי בינינו, נוח להפעלה וכמעט קל לביצוע. כמעט כולנו יכולים לזכות בו, זה תלוי ממש רק בנו. בכלנו מצוי הכפתור שלוחץ על מקור הכוחות, וברגע שנלחץ עליו - ייפתחו לנו שערי שפע של עוצמה ואנרגיה מדהימה, על כפיהן נוכל להגיע להצלחה כבירה בכל תחום בו נחפוץ. מהו אותו סוד? - ובכן:

חכמינו ז"ל במסכת קידושין סוף פרק ראשון, מספרים על האמורא אבימי, אשר זכה לדרוש סתרי תורה בזכות שכיבד את אביו רבי אבהו, ומסיקים מכך שהמכבד את הוריו זוכה לתורה. הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, בהאירו את דברי חז"ל אלה, מחבר אליהם את דברי הירושלמי שם, שהמכבד את הוריו מאריכים לו ימי ושוותיו, ומטיבים לו, וזוכה לנחול את הארץ. וכאן נחשף גילוי מדהים:

המפתח להצלחה הרוחנית - זכיה בתורה, כמו גם הצלחה גשמית - קניין נכסים, הוא אחד: כיבוד הורים. יש בכך גם היגיון - כי ההורים הם המביאים את האדם לעולם, והרי עם האדם מגיעים מקורות השפע לחייו, כלומר - האדם ומקורות השפע שלו, שניהם מגיעים לעולם על ידי ההורים. אמור מעתה, כדי להתחבר למקורות השפע שלנו, כדי להצליח להגשים את השאיפות שלנו ולהשיג את היעדים שלנו - עלינו להתחבר להורים, לכבד אותם ולפעול למענם!

(הרב אשר קובלסקי)

לגוף. הנשמה של אדם, גם הרשע ביותר רואה למרחוק, אלא שהגוף מונע ממנה להתקדש, הכל היא רואה אבל בגלל שהוא מגושם ומלוכלך בעבירות, הגוף לא רואה. אדם צריך להביא את עצמו לדרגה, שמה שהנשמה יודעת גם הגוף ידע, וזה "רוח הקודש", לקדש הגוף. אמר אחד הצדיקים על האור החיים הק', שהלואי והנשמה שלי תהיה קדושה כמו הגוף של האור החיים הק', אם זה הגוף של האור החיים הק' תבינו מה היתה מעלת הנשמה של של האור החיים הקדוש! שהיה בעל רוח הקודש גדול!

כל החיים של האדם זה מלחמה בין הגוף לנשמה. ותפקידו של האדם זה להשליט את השמים על הארץ, את הנשמה על הגוף! שהנשמה תהיה בעלים על הגוף, שהיא תהיה "המולך והמביא", שהיא תוביל את הגוף. אדם ששולט על הגוף שלו הוא כמו מלאך, הגוף הוא כמו בהמה, רצונות תאוות מידות והרגלים. מי שמאבד שליטה על הסוס שלו, הרי הוא במדרון האבדון. ואדם כזה הוא גרוע מן הבהמה, כי הבהמה נולדה בהמה אבל הוא נולד אדם עם נשמה קדושה והוא עושה מעשה בהמה הרי הוא גרוע מהבהמה! אוי ואבוי לאדם שהגוף שולט עליו, ברחוב הכל גוף, הוא בעל הבית. אבל בן תורה, הנשמה היא הבעלים עליו, היא המבילה והיא המוליכה.

זה רמז בפסוק הראשון בתורה: "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ". השמים - מרמז על הנשמה הבאה מן העליונים, ואת הארץ - זה מרמז הגוף שבא מן הארץ עפר מן האדמה, התפקיד של האדם זה להשליט את הנשמה על הגוף, אומרת התורה תזרח האדם אם הארץ היתה - כלומר שהארציות שולטת, אם אתה הולך אחר הארץ אז תהיה ובוהו וחושך על פני תהום. חושך ואפלה, האדם הוא לא אדם, הוא חיה טורפת. ורוח אלוקים מרחפת - זו הנשמה שבאדם, דע לך אדם, מתי הנשמה שלך מרחפת על הגוף? מתי היא מעל הגוף ושולטת עליו? על פני המים, על ידי התורה שנמשלה למים. כי רק התורה תעזר לאדם להפכו מנרדף אחר ייצרו לשולט, רק על ידי עסק התורה אפשר להשליט את הנשמה על הגוף. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

האויב הכי גדול של האדם, זה ההרגל. אדם הולך ללמוד רפואה, הוא מאד רגיש, לא מסוגל לנתח בן אדם, נותנים לו לנתח מתים, גם זה קשה לו אבל הוא מתרגל. לאחר שהתנסה הרבה פעמים הוא מנתח בן אדם כאילו מנתח פלסטיק. ההרגל מבטל כל רגש, וכן מספר האור החיים הק' שפעם בא אליו התליין של המלך ואמר לו, בעבר, בתחילת דרכי, לא הייתי מסוגל להרוג זבוב, אבל הייתי צריך פרנסה, אבל היום מרוב שהתרגלתי אני מחכה מתי יבוא לידי אדם לתלות אותו. ההרגל מכה את הרגשות. אדם איסטניס שעובד בזבל, בתחילה מגעיל אותו, לא מסוגל לנשום, עובר זמן והוא מתרגל ואוהב את הריח ונדמה לו כריח בשמים.

האסון של האדם זה ההרגל. אדם נולד קטן תינוק, הוא ראה שמש זורחת ושוקעת יש גשם וסתו אביב וקיץ, הוא גדל עם הטבע, וההרגל נעשה לו טבע שני. תארו לעצמכם שאדם יוצא מבטן אימו מפותח כבן עשרים, הוא היה יוצא לאויר העולם ומשתומם מי עשה את זה, אומרים לו "היה פיצוץ" הוא היה אומר להם אתם מטורפים, היה מתייחס אליהם כמו שצריך כמטורפים, משוגעים. אלא שאדם גדל, וההרגל נעשה טבע, וזה גורם לו לאבד התפעלות מגדלות הבורא יתברך. התורה מחייבת אותנו להתבונן, להתפעל, לראות את השמש במזרח ובמערב ולהודות לה'.

לומר שהעולם נברא מאליו - אומר חוקר גוי - זה כמו לומר שסופת טורנדו ענקית עברה במגרש גורטאות, והשאירה אחריה ג'מבו מבריק מוכן להמראה.

התורה הק' מעידה בפרשת בראשית "וייצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה, ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה". התורה ק' מעידה שה' יתברך ברא את האדם, גוף מן האדמה, ונשמה מן העליונים. וכמאז"ל מאן דנפח מדיליה נפח. כביכול היא חלק ממנו. כשאדם נופח בבלון, האויר שבבלון יצא ממנו, כך כביכול הנשמה חלק אלוך ממעל.

התפקיד של האדם זה להמשיך את כחות הנשמה על הגוף, שהנשמה תשלוט על הגוף. כמו שאמרו המקובלים: ביכולת האדם להפוך החומר לצורה, להביא את הגוף לדרגת נשמה, ואדם כזה יש לו רוח הקודש. הנשמה קדושה ויכולה לראות מסוף העולם ועד סופו, אלא שיש הרבה עוונות ולכן יש מחיצות בין הנשמה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמות יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

זהירות אש!

מסביב לרכב כאילו ממתנינים לגרוע מכל.

אש מתחילה לעלות, ממש אש, הרכב עוד מעט כולו להבה, והאמא מרגישה שהיא בין שתי ברירות אכזריות, להוציא את הילדים מהרכב ישר למלתעות הטורפים או להישאר ברכב וחלילה...

דקות אלו הם מסוג הדקות שאף אחד לא היה מאחל אפילו לשונאיו... ואז פורצת לה הצעקה לבורא עולם: אבא עוזר לי, רק אתה יכול, אני רוצה לחיות עם הילדים. צעקת ממוות ממש, זעקה של מי שמרגיש שאפסו סיכוי, שאין לו מה להפסיד, הזעקה האחרונה, שניות לפני שהאש כילתה את הרכב כולו... הם הגיעו...

בשלושה ג'יפים, במהירות עצומה, החלו להבריח את האריות, כשהג'יפ השלישי מגיע סמוך לדלת הרכב, שולף את הנוסעים במהירות. כל שנייה היא חיים. הוא מתרחק כשלושים מטר מהרכב, ואז נשמע פיצוץ, כל הרכב עלה בלהבות.

קשה היה להרגיע את נוסעי הרכב. לאחר כמחצית השעה שנמשכה כנצח, הגיעה הישועה ממש בשניות האחרונות. ישועת ה' כהרף עין. ברוך ה' כולם חיים.

ואם נזעק גם אנחנו באמת, נזכה גם אנו שבורא עולם ישמע צעקותינו ויגאל אותנו ממבקשי נפשנו מבית ומחוץ, ולראות פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

והם נראים כזקנים תשושים, שם הם כמו ביער, כשהשטח שלהם רחב מימדים.

הם נוסעים ונוסעים במתחם המפחיד, ורואים אריות ולביאות קטנים וגדולים, אך אינם חשים את העומד לקרות ברגעים הקרובים.

ובאמצע מתחם האריות האישה מריחה משהו שרוף ואינה מאמינה. 'רק לא זה', ועוד כאן, והיא לבד עם הילדים והאריות, היא לא יודעת למי להתקשר. היא מתקשרת למשטרה ושם עונה לה שוטר מנומנם. היא מדברת בלחץ אבל לא בהיסטריה כדי לא להלחיץ את הילדים. השוטר אומר לה: "כבר ניצור קשר עם גן החיות שישלחו לשם חילוץ". האישה מרגישה שהריח חריף יותר ומשהו ברכב אינו כשורה, היא מנסה לנסוע יותר מהר אולי להגיע לשערי היציאה, אבל היא לא יודעת איזה שער קרוב יותר והאם עדיף לחזור לשער הכניסה או להמשיך ליציאה, ופתאום עשן...

עשן החל לעלות מכיוון המנוע ומפלס הלחץ כבר עלה גם אצל הילדים, והיא בסערת רוחות מתקשרת שוב למשטרה והם טוענים, "העברנו את הדיווח לגן החיות, כבר ישלחו חילוץ".

ואז... נתקע הרכב, הפסיק לעבוד... והעשן עולה מכיוון המנוע, וארבעה זוגות של אריות מסביב. כשהרכב נעצר החלו האריות להתקרב. האם מתחילה להתפלל, אי אפשר להמחיש את הפחד והדילמה של האמא באותם רגעים, הרכב עומד לעלות באש, החילוץ עוד לא הגיע, והילדים צורחים מפחד, והאריות כנראה מרגישים, והם ממש

לכל אדם במהלך חייו ישנם רגעים או מצבים בהם הוא מרגיש צורך עמוק לזעוק ולהתפלל, בפרט כשאנו רואה סיכוי לצאת ממצב בו הוא נמצא ומרגיש חנוק.

ואז מהנשמה פורצת לה הזעקה לבורא עולם, זעקה אמיתית שרק מי שהגיע למצב כזה יכול להבין עד כמה זעקה זו היא כואבת ואמיתית ללא פניות ללא חישובים מיותרים "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת".

ופתאום, לאחר שהלב דיבר, רואים ישועה שגם אם תתכנן אותה מראש לא תצליח להבין כיצד זה הגיע, איך לא חשבתי על זה מראש, ועוד מיני תובנות שרק ירא שמים המאמין באמונה שלימה שבורא עולם הוא לבדו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים, רק הוא יכול להושיע בצורה כזו.

הסיפור הבא ממחיש לנו מהי זעקה אמיתית ואת הישועה שבאה בעקבות צעקה מעומק הלב:

היה זה בארצות הברית. אישה יצאה בשעות הצהריים עם ילדיה ברכב לגן החיות. שם, גן החיות הוא רחב מימדים, קילומטרים רבים של נסיעה יש בגן הענק שנראה כג'ונגל בהם חיות מכל הסוגים והמינים. הם מטיילים בגן ועוברים מאזור לאזור, יש זברות ויש מתחם של פילים והיפופוטם, וכמובן אזור האריות שרק הוא מתוחם בשערים, אפילו כשהשטח הוא ענק ממש ורק מתחם האריות הוא כשעה נסיעה והילדים נהנים.

למתחם האריות נכנסים בשער אחד, ולאחר שהוא נסגר פותחים שער נוסף כדי שלא יברחו האריות, ואחר כך השטחים נרחבים מאוד והמון אריות משוטטים, לא כמו בארץ שאין להם כמעט מרחב מחייה

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות בשר בחלב

שאלה: יש לי רק תנור אחד שהוא בשרי, האם מותר לאפות בו לחם שום על מנת לאכול אותו עם חלבי אע"ג שאפיתי לפני פחות מ-24 שעות בורקס בשר?

אמרו חז"ל, דגים שעלו (מן הצלי כשהיו רותחין) בקערה (נקיה שאכלו בה בשר), רב אמר, אסור לאוכלן בכותח (גבינה). ושמאל אמר, מותר לאכלן בכותח. ומבאר הגמרא, שרב אמר אסור, משום, שהקערה מעבירה טעם של דגים לבשר. ושמאל אמר מותר, כיון, שאין הטעם מהדגים ישר אלא טעם שני, דהיינו מהקערה שקיבלה טעם מהדגים, כיון שכך הטעם הוא קלוש והוא בפני עצמו מותר (נותן טעם בר נותן טעם דהיתרא), אזי אין לו חשיבות והוא כבר בטל לפני שהגיע לגבינה. (חולין קיא:).

ומרן הבית יוסף הביא שנחלקו הראשונים בדין זה, שיש שדייקו ממה שכתוב דגים "שעלו" בקערה וכו', משמע שדוקא אם כבר עלו בקערה אנו מתירים לאכול אותם עם חלב, אבל לכתחילה לא יתן דגים בקערה שרוצה לאכלם אח"כ בחלב. ויש אומרים, שאע"פ שרוצה לאכלם בחלב מותר לכתחילה לתת התבשיל בקערה בשרית נקיה, ומה שאמרו חז"ל "כ"שעלו", בשביל להשמיע חידוש שהמחמירים אוסרים אפילו בדיעבד.

[ואע"ג שכחא דהיתרא עדיף, זהו דוקא בדין תורה, שאע"ג שבספק שלו מחמירים, בא להשמיע לך שיש מי שמתיר בזה. אבל בדין דרבנן (כמו בדין שלנו) עדיף להשמיע כחא דאיסורא, כיון שספק דרבנן להקל, בא להשמיע לך שאע"פ כ"ש מי שאוסר].

ועוד אמרו חז"ל, שאין טחין את התנור בשומן (בקרעיתו. ונותן טעם בפת), ואם טח, כל הפת כולה אסורה (שלא ישכח ויאכל הפת עם חלב), עד שיסיק את התנור (פסחים ל:). ומקצת ראשונים הבינו שכבר ניקו השומן, ואע"פ שהפת לא קיבלה טעם אלא מהתנור והתנור מהשומן, הפת אסורה, משום שטעם שני שהתרנו היינו דוקא בפת רותחת שנותנים בקערה שהיה בה בשר בלא בישול, אבל כשנאפה או נתבשל בקדירה שהיה בה בשר, הדין שאסור.

ושאר הראשונים חלקו ואמרו שדוקא בשומן שאין יכולין לנקותו היטב, ונשאר מן השומן עצמו בתנור נאסרת הפת. ויש מהאחרונים שכתבו, שכיון שטעם שני (נ"ט בר נ"ט) הוא אסור לכתחילה, לכן הפת נאסרה אף שאין שומן בתנור. וכתבו האחרונים, מזה שהראשונים הנ"ל לא כתבו לתרץ כהאחרונים, משמע שהם סוברים, שמותר לאפות פת בתנור שהיה בשר, נקי, על מנת לאכול הפת עם גבינה.

ומרן רבינו יוסף קארו בספרו בדק הבית העלה שטעם שני מותר לכתחילה. ובשלחן ערוך (חיו"ד סי' צה ס"א) כתב, דגים שנתבשלו או שנצלו בקדירה של בשר רחוצה יפה שאין שום שומן דבוקה בה, מותר לאכלם בכותח, משום דהוי נותן טעם בר נותן טעם דהיתרא, ואם לא היתה רחוצה יפה, אם יש בממש שעל פני הקדירה יותר מאחד בששים בדגים (כגון שאין כנגד חתיכת הבשר הדבוק ששים חתיכות של דגים, אלא יש יותר חתיכות של בשר כנגד הששים) אסור לאכלם בכותח.

ונסתפקו האחרונים בדעת מרן, שהרי מלשוננו בשלחן ערוך משמע שהיתר הוא דוקא כשכבר נתבשל, ומצד שני בספרו בדק הבית פסק להקל כנ"ל. והכריעו האחרונים להקל בזה משום שאפשר שבדק הבית נתחבר באחרונה ושמ דעתו שטעם שני מותר לכתחילה על מנת לאכלו עם חלב, ועוד שאפשר שהשלחן ערוך נקט לשון דיעבד משום שנצמד ללשון הגמרא שנקטה כך.

להלכה: נותן טעם בר נותן טעם מותר לכתחילה. כיצד, מותר לבשל אורז בקדרה של בשר בת יומה, ויאכל את האורז עם חמאה, שזהו נותן טעם בר נותן טעם, שהבשר נתן טעם בקדרה והקדרה נתנה טעם באורז, ועדיין היתר גמור הוא. ולכן כיון שהוא טעם קלוש ביותר מותר לאכול האורז עם חלב. ולא עוד אלא אפילו הוא יודע מראש שעתיד לתת חמאה באורז לאחר בישולו, מותר לבשל האורז בקדרת בשר בת יומה, כי בנותן טעם בר נותן טעם, אפילו משהו טעם בשר אין בו, שלכן היתרו הפוסקים דבר זה אף לגבי חמץ, אף על פי שאיסורו במשהו, ולכן אף כאן מותר לכתחילה לבשל אורז בקדרת בשר בת יומה, על מנת שאחר כך יאכל האורז בכלים של חלב, עם חמאה.

וכן מותר לאפות בתנור בשרי נקי לחם שום על מנת לאכול אותו עם חלבי (הליכות עולם ח"ז עמ' עד)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כולנו באותה סירה

מטבע הדברים כולנו סובלים במידה זו או אחרת מחוסר ביטחון עצמי ומרגשי נחיתות. ההבדל הוא במינון ובעוצמה של רגשות אלו, ובעיקר-במידת השפעתם עלינו.

כולנו סובלים מרגשי נחיתות. מטבענו, בהיולדנו אנחנו חסרי אונים וחסרי יכולות. נחותים ביחס לבוגרים הסובבים אותנו. מכל מה שאנו יודעים לעשות היום, אין אפילו דבר אחד ויחיד שידענו לעשות תמיד ושלא היינו צריכים ללמוד איך לעשותו. מטבע הדברים, בשלבי הביניים של כל לימוד, עשינו את הדברים באופן בינוני ובאי-ספור שגיאות וטעויות.

אנו קוראים עכשיו שורות מתוך ספר שמישהו כתב. בעבר הרחוק, לא הכותב ולא הקורא יכלו ליצור את המציאות הזאת: הכותב לא ידע להחזיק עט, והקורא לא ידע לקרוא אף אות אחת. בעצם, שנינו אפילו לא הצלחנו לשבת על כיסא בלי ליפול ממנו ולהיפגע. כשניסינו לבטא מילה, עשינו זאת בצורה עילגת, ובקושי הבינו מה אנו רוצים לומר. כל מה שאנו יודעים היום, היינו צריכים ללמוד 'יש מאין', ובתהליך הלמידה לשנות שוב ושוב עד שלמדנו לעשות זאת כראוי.

במהלך תהליך הלמידה קיבלנו מסרים רבים על יכולת הביצוע שלנו, ויותר מכך- על אי היכולת. העולם הבוגר הסובב אותנו התקין אותנו במסרים: 'תזהר כאן...! שים לב שם...! אִיפה הראש שלך?!' 'איך לא חשבת על זה?!' 'שוב שברת?!'... 'ועוד אלפי מסרים שיכלו להחזיר בתודעתנו את הדעה שמהו בנו אינו כשורה.

למעשה, כמות המסרים שקיבלנו מהעולם הסובב אותנו, היא כאין וכאפס ביחס למסקנות שיכלנו להסיק ולמסרים שיכלנו לשדר לעצמנו, בראותנו כמה אנו נכשלים, שוב ושוב, לאין שיעור וערך.

מלחמתנו הייתה אמנם להוכיח שאנו כן יכולים, אבל הביקורת, התגובות השליליות והמשלחות שקיבלנו בחלק מן המקרים, וכן הכישלונות הצורבים שנחלנו, השתילו אצל כולנו, במידה זו או אחרת, רגשי נחיתות וחשש רציני שמהו בנו אינו כשורה.

עם מסרים אלו שקיבלנו מהסביבה ועם המסקנות האישיות המכרסמות בביטחוננו העצמי, כולנו היינו צריכים להילחם ולהוכיח שאנו כן יכולים, שאנו כן בסדר, ושגם כאשר אנו נכשלים, איך בכך להעיד שום דבר על יכולותינו האמיתיות.

במחשבה שניה, יכולתי לכתוב את הקטעים האחרונים גם בלשון הווה. שהרי מי אינו חווה מלחמות כאלה עד עצם היום הזה?!

על כן, כולנו צריכים ללמוד איך להתמודד עם רגשי נחיתות המקננים בקרבנו, ולו מדי פעם בפעם.

כולנו סובלים מחוסר ביטחון עצמי. על בסיס אותו רעיון שהסברנו זה עתה, אין כמעט דבר שאנו עושים היום בבטחה ובעבר לא חששנו ולא היססנו לעשותו. בכל מה שאנו יכולים לעשות היום ברוגע ובלי שום חשש, היינו צריכים, בשלב כלשהו בחיינו, להתגבר על חוסר ביטחוננו ועל החשש מתגובת הזולת או מסיכויי הכישלון.

גם מאבק זה אינו נחלת העבר בלבד. עד עצם היום הזה, כולנו שוקלים אלף ואחת פעמים ביום אם כדאי לנו לעשות צעד זה או אחר, בגלל החשש שהוא לא יעלה יפה, שהוא לא ימצא חן בעיני מישהו או שננחל כישלון צורב.

מדהים להיווכח עד כמה עמוק בלבנו מושרשים רגשי הנחיתות וחוסר הביטחון העצמי. גם ה"גבורים" שבקרבנו, אם יעברו עליהם ימים אחדים שבהם יתעלמו מהם חבריהם הטובים, קרוביהם יבטלו בבזז את דעתם ולאזוניהם יגיע קולו של מישהו שמכנה אותם מאחורי הגב בתואר הלא מחמיא 'נודניק', מיד יצוץ ויעלה בלבם החשש הבסיסי שמהו בהם אינו כשורה ושלא זקוקים להם.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

היכן נמצא הטוב האמיתי?

רבי יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, התקן עצמן בפרוזדור כדי שתיכנס לטרקלין.

הוא היה אומר: יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא, ויפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה.

עיקר זה שמעיקרי האמונה הוא נזכר בלי מספר פעמים בתלמוד במדרשים ובדברי חז"ל ראשונים ואחרונים וכמובן שמקורו בתורה ובנביאים, וקצת נאריך בעיקר זה, שכן ממנו יסוד להבנת הנהגת הרע שבעולמו זה.

2. תכלית האדם בבריאתו להתענג על ה' בעולם הבא - והיטיב לבאר עיקר זה וההשלכות היוצאות ממנו רבנו הרמח"ל בספרו "מסילת ישרים" בפרק א' "בביאור חובת האדם בעולמו" והוא פרק נחוץ ויסודי שראוי לשננו מספר הנזכר עד שיחיה האדם את חייו על פיו.

וכבר המשיל ב"אוהל יעקב" פרשת "בשלח", כשרואין ילד לבוש בגדי אביו וסרח העודף מלפנים ומאחור והכובע על עיניו, הכול מבינים שלא למענו נתפרו הבגדים הללו כי למענו אין צורך ביתרון הלזה ואדרבא הוא עליו למשא. והרי עצם מציאת השכל והדעת התבונה והכישרון באדם הלזה מעידה עלינו כי תכלית יצירתו הוא להידבק בבוראו לאהבה אותו ולעובדו (וכמש"כ הרמב"ם בהקדמתו לפירוש המשניות ע"ש באורך דברים עמוקים ונעימים) אשר לזה צריך באמת שכל ודעת עצום להשגת מעט מזעיר רוממות בוראו והשגת תורתו הקדושה ודרכי עבודתו יתברך שמו ויבואר עוד להלן אם ירצה ה'.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

אמר החכם:

אם מטרת הבריאה להיטיב לברואים, יש תירוץ והבנה למה יש גם רע בעולם, אולם אם מטרת הבריאה להרע לברואים, לא יובן מדוע יש גם טוב בעולם... וההסבר בדבריו הוא כך.

מאחר ומטרת הבורא את בריאתו להיטיב לברואיו יש הבנה למה יש גם רע בעולם, ואפילו לצדיקים, שכן מרע להם הבורא כאן בעולם הזה כדי להיטיב להם בעולם הבא, אולם אם מטרת הבריאה להרע, מדוע יש כאלה שגם טוב להם בעולם הזה, שיהיה רק רע לכולם... והבן.

הגר"י לוינשטיין זצ"ל היה אומר: "בקלם" היו דווקא מתחזקים מתופעת "צדיק ורע לו רשע וטוב לו". ומדוע?

שכן מדוע רע לצדיק, נניח שהקדוש ברוך הוא אוהב גם את הרשעים ולכן מייטיב להם, אולם היתכן שאת הצדיקים הוא אוהב פחות?! אם כן שייטיב להם לפחות כמו לרשעים, והיאך נוהג הוא שלרשעים מטיב ולצדיקים מרע? בהכרח לומר, שהרע הניתן לצדיקים הוא לטובתם, לשומרם, ולהכניס לנצח ולאחרית טובה. פשוט אין הסבר אחר, והבן.

כך שמתופעה זו שהעולם מתבלבל ממנה, נחלש באמונתו ממנה, ב"קלם" דווקא היו מתחזקים ממנה.

אילמלי הייסורים בעולם הזה לא מצאנו ידינו ורגלינו בעולם הבא (חפץ חיים בשם הגר"א).

1. מיסודות האמונה ועיקריה - עולם הבא הצפון לעם ישראל מיסודות האמונה שעתידי הקדוש ברוך הוא להנחיל לעמו עולם שכולו טוב הנקרא "עולם הבא", וכן מובא במשנה באבות פ"ד משנה כא-כב:

תיקון הנפטר
הידוע שכתב רבי יהודה פתיה
עושה נחת רוח גדול לנפטר
ומצילו מן הדין.

בכח התיקון לתקן את נשמת הנפטר,
להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו
וזה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12